

[P. Christensen.]

som den højtærede Handelsminister har fremsat, og hvorom det ærede 3die tingvalgte Medlem (Villemoes) gjorde nogle særlige Betragtninger gældende. Det er Forslaget om Ændringer i Lovene af 1924 og 1926 om Bestemmelser mod uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse, hvis Formaal bl. a. er at bringe forskellige af Lovens Bestemmelser i Kontakt med de internationale Aftaler. Medens jeg har Indtrykket af, at de fleste af disse Bestemmelser ikke er af særlig indgribende Art, er der dog en enkelt Bestemmelse, der maaske nok kan fremkalde delte Meninger, baade principielt og i Praksis; vi har allerede hørt, at det ærede 3die tingvalgte Medlem er noget betænkelig ved denne Bestemmelse. Det drejer sig om den saakaldte Generalklausul, der er formuleret i Lovforslagets § 7, og som fastslaar, at der ikke i Erhvervsøjemed maa foretages Handlinger, som strider mod redelig Forretningsskik. Der er ikke i Lovforslaget givet Anvisning paa, hvad der skal forstås ved dette Udtryk „redelig Forretningsskik“, men der er i Bemærkningerne til den reviderede Genferkonvention af 6. Juli 1906, som Danmark ved kgl. Resolution af 13. Juni 1932 har ratificeret, gjort nærmere Rede for, hvad der kan lægges ind i denne Bestemmelse i Lovforslaget. Der anføres her Eksempler paa, hvilke Handlinger der tages Sigte paa, nemlig saadan noget som Indsnigen i en Konkurrents Forretnings- eller Fabrikslokaler, indiskret Benyttelse af Tilfældet til Gennemsyn af Breve eller Planer i et ulaaset Skrivebord, at lade sig indføre i en andens Forretning som Kunde og saa naturligvis saadan noget som Spionage og lignende.

Jeg forstaar, at der under de stedfundne internationale Forhandlinger mellem Erhvervsorganisationerne har været nogen Betænkelighed ved en Lovbestemmelse af den her omhandlede Art, en Bestemmelse af en saa elastisk Beskaffenhed, at Afgørelsen i Overtrædelsestilfælde er overladt til Rettens Skøn. Men det oplyses, at en saadan Lovbestemmelse har virket overordentlig tilfredsstillende blandt andet i Tyskland, hvor den har været praktiseret, og hvor man fra alle Sider, baade fra Handelsorganisationernes og fra Regeringens, har været særdeles tilfreds med Virkningerne af den. At den højtærede Handelsminister ogsaa har haft visse Betænkeligheder, fremgaar deraf, at der ikke med Overtrædelse af den foreslaaede Lovbestemmelse er forbundet noget Strafansvar.

Jeg for mit Vedkommende har ingen

Betænkelighed ved den foreslaaede Affattelse; jeg kan helt og fuldt anbefale den, som den her er foreslaaet, og som den er ønsket af Handelsorganisationerne. Men det er i denne Forbindelse ganske interessant at lægge Mærke til den advarende Røst, som i de sidste Par Dage har lydt fra Dagbladet „Børsen“ over for denne Bestemmelse. Bladet peger blandt andet paa det sandsynlige i, at de københavnske Handelsforeningers Aktion mod „Hovedstadens Brugsforening“, der gaar ud paa at lade uvedkommende, Ikke-Medlemmer, indfinde sig i Brugsforeningens Butikker for at opnaa ulovligt Køb for derefter at melde dette til Politiet, falder ind under Lovforslagets Bestemmelse som stridende imod Begrebet „redelig Forretningsskik“. Deri er jeg ganske enig med Dagbladet „Børsen“, men jeg finder ogsaa, at saadanne Metoder og saadanne Handlinger fra den private Handels Side over for kooperative Virksomheder fortjener Paatale. Retteligt burde det vel være saadan, at der i saadanne Tilfælde var Strafansvar for baade Køber og Sælger, ganske analogt med, hvad der f. Eks. er bestemt i den af Rigsdagen vedtagne Lukkelov, ifølge hvilken der er Strafansvar baade for den, der sælger, og den, der køber uden for de i Loven fastsatte Lukketider.

Der er dog ogsaa, som allerede nævnt af det ærede 3die tingvalgte Medlem (Villemoes), nye Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som alene tager Sigte paa at imødekomme Handelsstandens Ønsker paa det hjemlige Marked. Der er saaledes i § 2 indføjet regulerende Bestemmelser angaaende Afholdelse af Udsalg. Jeg for mit Vedkommende har ingen Interesse for den Form for Handelsomsætning, som giver sig Udslag i de saakaldte Udsalg, og som navnlig omfatter Damebeklædning. Men naar Handelsorganisationerne ønsker denne Form legaliseret ved regulerende Lovbestemmelser, ja, saa har jeg intet at indvende derimod. Jeg kan anbefale de foreslaaede Bestemmelser i Lovforslaget som meget naturlige og meget gode til at opnaa en rimelig Ordning af disse Forhold.

Det samme gælder Forbudet i § 5 imod Tilgift og Rabatydelse samt Forbudet i § 6 mod de opdukkende Enhedsprisforretninger, som vi bl. a. kender fra vort Naboland Sverige; det er ikke alene langt borte, de findes, men ogsaa i Nærheden, og de er i Færd med at dukke op her i Landet. Jeg har intet imod et Forbud mod disse Forretninger med den Omsætningsmetode af egenartet Form, som de prakti-